

ΕΤΟΣ Ε'
ΤΕΥΧΟΣ 17-18 (ΔΙΠΛΟ)

ΤΡΙΜΗΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΘΡΑΚΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΡΕΥΝΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ

ἀφιέρωμα

στό Γεώργιο Βιζυηνό

ΙΑΝΘΗ ΧΕΙΜΩΝΑΣ - ΑΝΘΙΞΗ 1965

ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΕΡΕΥΝΑ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ - ΤΕΧΝΗ

ΞΑΝΘΗ
ΔΗΝΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ Ε.
ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 17-18 (ΔΙΠΛΟ)

ΧΕΙΜΩΝΑΣ-ΑΝΟΙΞΗ 1965

ΕΝΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑ...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

...ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΤΑ «ΘΡΑΚΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»,

Ἀπόφασή μας, ὅταν ἀκόμα ξεκινούσαμε γιὰ τὴν ἐκδόση τῶν «Θρακιῶν Χρονικῶν», εἶταν ὁπωσδήποτε νὰ τιμήσουμε μ' ἓνα τεῦχος ἀφιερωματικὸ τὸ μεγάλο τέκνο τῆς Θράκης, τὸ Γεώργιο Βιζυηνό. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἐτοιμαστοῦμε γι' αὐτὸ τὸ τεῦχος ὅσο γινόταν πληρέστερα καὶ νὰ βροῦμε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ τὸ ἀφιέρωμα. Ὅμως, τὸ νὰ τιμήσεις τὸν πρόδρομο τῆς ἐλληνικῆς διηγηματογραφίας, τὸν ἀγνό ποιητὴ, ἓναν ἀπὸ τοὺς πρῶτους, τοὺς λίγους τῆς ἐλληνικῆς λογοτεχνίας τοῦ περασμένου αἰῶνα, ἔπρεπε νὰ περιμένεις νὰ παρουσιαστῇ ἡ εὐκαιρία;

Ὁ πονεμένος Θρακιώτης, ὁ ξενητεμένος καὶ περιπλανώμενος νοσταλγὸς τῆς πατρίδας, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἀνατόμος τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, ὁ τεχνίτης τοῦ λόγου, ὁ λαογράφος, χρειάζεται πανηγυρισμούς καὶ τύμπανα γιὰ νὰ τιμηθεῖ; Μήπως

δὲ θ' ἀποτελοῦσε ἀσέβεια στὸ ἔργο του τὸ νὰ περιμένουμε αὐτὴν τὴν κάποια εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ κάνουμε γιορτές καὶ μνημόβουνα;

Αὐτὸς ὁ ἀληθινὸς Ἕλληνας, πού παρ' ὅλο πού μπορούσε νὰ γίνῃ ἓνας κοσμοπολίτης, ἓνας «ἐπικουρικός» - ἂν στέκει ἐδῶ ὁ ὅρος - τῆς εὐκολῆς εὐρωπαϊκῆς ζωῆς, κι' ὅμως ἔμεινε ἓνας ἀπλὸς (ὄχι ἀπλοϊκός) Θρακιώτης, ἓνας χωρικός (ὄχι χωριάτης), ἓνας βιζυηνός, ἓνας ἀνθρωπιστής (ὄχι «φιλόανθρωπος») !...

Ὁ ἰατρός παρεμβάς αἰφνης μεταξύ ἡμῶν μέ ἀπώθησεν ἀποτόμως ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ νοσοῦντος, ἀποταθείς δέ πρὸς αὐτόν σοβαρῶς:

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας· ἄφησε τοὺς Ρώσσους νά κουρεύωνται καὶ κύτταξε τὴν ὑγείαν σου!

Ἀσυνάρτητοί τινες λέξεις τοῦ Σελήμ ἔφθασαν μέχρι ἡμῶν· τὴν ἐπιφώνησιν: Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! τὴν ἤκουσα διακεκριμένως.

Ὅτε ὁ ἰατρός ἠγέρθη ἀπὸ τῆς στρώμνης τοῦ νοσοῦντος καὶ μέ ἠτένισεν, εἶχε τὸ πρόσωπον λευκὸν ὥς πανίον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους ἐκ φρίκης.

— Πάγει ἐψέλλισε μέ τρέμοντα χεῖλη. Τὸν ἐσκότωσε ἡ χαρά του!... Δευτέρα προσβολή τῆς νόσου ἔθηκε πέρας εἰς τὰς βασάνους τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, καὶ ὁ Τοῦρκος ἔμεινε Τοῦρκος.

(Ἀποσπάσματα).

ση τό νοῦ της ἀπό τήν εὐτυχία καί τή χαρά της, καί ὁ Νομάρχης ἤθελε καί καλά νά τούς στεφανώσῃ.

Τότε ὁ Τρομάρας τόν ἐπῆρε κατὰ μέρος καί τοῦ ἐξωμολογήθη, ὅτι ναί μέν δέν εἶναι δειλός καί ἄτολμος καθῶς πρωτύτερα, ἀλλ' ὅτι τόν ληστή δέν τόν ἐνίκησε μέ τήν δύναμι, ἀλλά μέ τό

πνεῦμα του.

— Τόσο τό καλλίτερο, εἶπεν ὁ Νομάρχης. Θά σέ κάμω γαμβρό μου, ἐτελείωσε. Ὁ ξυπνός νικᾷ τόν χειροδύναμο.

Ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος καί ἐτελείωσε ἡ ἱστορία.

